

دختران تیم بسکتبال نوروژیان با پول توجیب شان قهرمان لیگ بسکتبال دسته اول شدند

قهرمانی دُنگی

پوریا تابان

همیشه می‌گویند دودوتا می‌شود چهارتا. کسی هم این وسط پیدا نشده بگوید نه‌خبر، اشتباه می‌کنید؛ دودوتا می‌شود پلنگ و شش‌تا. تیم بسکتبال بانوان نوروژیان تهران با قهرمانی در لیگ دسته یک کشور- آن هم بدون هیچ اسپانسری که معنی‌اش می‌شود همان حمایت‌کننده مالی خودمان- فرضیه‌ای جدید صادر کرده مبنی بر اینکه بعضی وقت‌ها می‌شود دو ضربدر دو، چهار نشود. داستان این تیم بسکتبال دقیقا از سال ۱۳۸۴ سر زبان‌ها افتاد؛ در این سال منیژه نوروژیان که به عنوان سرمربی، پیکان تهران را ۳بار متوالی قهرمان لیگ برتر بانوان کرده بود، در رده چهارم این رقابت‌ها قرار گرفت تا در کمال تعجب خبر انحلال تیمش را بشنود.البته در رده ملی هم نوروژیان موفق شده بود به عنوان سرمربی، تیم ایران را به مقام سوم اولین دوره بازی‌های کشورهای اسلامی برساند. وقتی مسوول ورزش بانوان باشگاه پیکان به اعضای تیم بسکتبال خبر داد که دیگر جایی در این باشگاه ندارند، خانم سرمربی چاره‌ای غیر از این ندید که به بازیکنانش اعلام کند درصورتی‌که بخواهند می‌توانند به تیم دیگری بروند. در این بین بازیکنان تصمیم گرفتند هرطور که هست تیم خود را حفظ کرده تا روزهای طلایی گذشته، تنها به خاطرهای سرد و تاریک در ذهنشان تبدیل نشود.

لیلا سلیمی - همسر حامد سهراب نژاد، بازیکن تیم ملی بسکتبال که مربی بدنسازی تیم ملی تکواندوی بانوان ایران هم بوده و آن سال‌ها پیراهن پیکان را برتن می‌کرد- می‌گوید: «خانم نوروژیان استاد هر کاری است که به آن علاقه دارد. او مربی با سابقه‌ای بود و بازیکنانی داشت که همیشه برای برد به زمین می‌رفتند. آن موقع ۲ تیم داشتیم و آن‌قدر بچه‌ها زیاد بودند که یک تیم با نام پیکان در لیگ برتر به میدان می‌رفت و تیم دیگر هم با نام ایران خودرو در لیگ یک. تیم بسکتبال پیکان در آن سال‌ها ۳بار قهرمان لیگ برتر و ۳ بار قهرمان لیگ تهران شد ولی مسوولان پیکان گفتند که دیگر نمی‌خواهند از تیسیم دختران حمایت کنند و متحلس کردند. سال بعد هم تیم پسران که بعد از باشگاه ذوب آهن اصفهان، یکی از پرافتخارترین تیم‌های بسکتبال ایران به حساب می‌آمد به سرنوشته دختران دچار شد». منیژه نوروژیان بعد از انحلال تیم بسکتبال باشگاه بانوان پیکان در سال ۸۲به بازیکنانش اعلام کرد که به هر تیمی می‌خواهند می‌توانند بروند چون هیچ حمایت‌کننده مالی‌ای نیامده بود وسط گود تا تیم را تحت پوشش بگیرد. از بین ۱۵ بازیکن تیم لیگ برتری پیکان، ۱۲ نفر ماندند و بدون هیچ اسپانسری تیم نوروژیان تهران را تشکیل دادند تا در سال ۸۵مقام قهرمانی دسته یک بسکتبال باشگاه‌های کشور را به‌دست بیاورند.

غذای خانگی، تمرین در پارک

مهناز شجیعی که دانشجوی دانشگاه تربیت‌معلم است، از هم‌تیمی‌هایش شنیده که قدیمی‌های تیم بسکتبال نوروژیان ماهی ۱۵۰هزار تومان از پیکان حقوق دریافت می‌کردند و

آرزو فهیمی: الان معلم ورزش یک مدرسه‌است.

الناز صالحی: دانشجوی دانشگاه تهران.

مهناز شجیعی: دانشجوی فوق لیسانس دانشگاه تربیت معلم.

زینب سعادت‌تی: در یک شرکت خصوصی کار می‌کند.

سارا عابدی و مینو نوروزی: هر دو مشغول تحصیل در دبیرستان هستند

یاسمن سلیمانی: او در یک شرکت خصوصی کار می‌کرده‌است.

لیلا سلیمی: معلم مدرسه، مربی بدنسازی تیم ملی تکواندوی بانوان و همسر حامد سهراب‌نژاد. نامبرده به دلیل آسیب دیدگی در سال‌های قبل، در این تیم بازی نمی‌کند اما به خاطر اینکه پیراهن تیم مورد علاقه‌اش را چند سالی می‌پوشیده، همچنان در کنار تیم نوروژیان حضور دارد.

مریم حیدری: او هم معلم است اما یک باشگاه ورزشی نیز راه انداخته.

باشگاه ساله ۵۰ میلیون تومان هزینه این تیم می‌کرده است. به قول دوستانش آنها با پیکان اعیانی زندگی می‌کردند و همه سفرهایشان با هواپیما بوده است اما از وقتی مهر «منحل شد» پای پرونده آن تیم خورده است خرج تیم بسکتبال نوروژیان توسط اعضای تیم تأمین می‌شود. جالب اینکه دختران تیم نوروژیان، برای سفرهای خارج از تهران به دلیل نداشتن بودجه کافی، غذاهای مورد نیاز را در منزل درست می‌کرده‌اند. یکی از مهم‌ترین خاطرات بازیکنان این تیم به نحوه تمریناتشان برمی‌گردد.

آنها آن قدر در سالن‌های غیراستاندارد، آن هم با پرداخت هر جلسه بین ۲۰۰ تا ۳۰۰هزار ریال تمرین کرده‌اند که هر گاه به زمین‌های استاندارد برای مسابقه پا می‌گذارند، آن را به اندازه یک زمین چمن استاندارد فوتبال می‌بینند. حتی در فصل‌های گرم، بازیکنان، تمرینات هوایی را در فضای باز دنبال می‌کنند. بازیکنان این تیم بسکتبال اعتقاد دارند ورزش برای پسران شغل و حرفه است اما دختران بیشتر دلی به آن نگاه می‌کنند.

پشت در لیگ برتر

در لیگ دسته یک بسکتبال بانوان ایران که همین چند روز پیش به پایان رسید، برخی تیم‌ها حتی بازیکنان خارجی در اختیار داشتند اما تیم نوروژیان با اقتدار کامل موفق شد ۱۷مسابقه از ۱۸بازی خود را با پیروزی پشت سر بگذارد تا بر سکوی قهرمانی تکیه زند و جواز حضور در لیگ برتر سال بعد را کسب کند و باید به این نکته هم اشاره کرد که این تیم حتی به اندازه نفرات استاندارد یک تیم بسکتبال هم که می‌شود ۱۲ نفر، بازیکن ندارد.

«یاسمن سلیمانی»- گارد راس این تیم- می‌گوید که تیمشان با اقتدار کامل به مقام قهرمانی دست یافته و دلیل آن را شکست دادن تمامی حریفان با بیش از ۱۰ امتیاز اختلاف عنوان می‌کند. او حرف‌های زیادی دارد که در این چند سال به هیچ روزنامه‌ای نگفته است: «یک سازمانی مثل نفت به بازیکنش حتی رقم ۱۲ میلیون تومان در سال را هم به عنوان دستمزد می‌دهد اما چرا سازمانی پیدا نمی‌شود که بتواند قهرمان لیگ دسته یک را برای حضور در سوپرلیگ سال آینده مورد حمایت قرار دهد؟ هر سال کار ما همین است.

در دسته یک قهرمان می‌شویم اما با پیدانکردن حمایت‌کننده مالی، قید حضور در لیگ برتر را می‌زنیم. خانم نوروژیان پیش از این گفته بود هر کس می‌خواهد به تیمی دیگر برود اما ما ماندیم، انسجام خود را حفظ کردیم و با نام سرمربی تیممان در ۳سال گذشته، ۲ بار قهرمان لیگ دسته یک شدیم. در این بین، سطح لیگ برتر به گونه‌ای است که با خرج شخصی نمی‌توان هزینه حضور در آن را پرداخت کرد و گرته برای حضور در آن سطح هم با پول شخصی‌مان مشکلی نداشتیم. البته مشکل دیگری هم وجود دارد و آن اینکه مربیان تیم ملی چشم‌مان خود را

چه کسانی در تیم نوروژیان بازی می‌کنند؟

این گروه بسکتبالیست

بازیکنان هم تیمی‌اش می‌گویند هنگام مسابقات شهرستان‌ها، فرزندش را می‌سپارد به دست فک و فامیل.

فرناز طلاکوب: کوچک‌ترین عضواین تیم که در کلاس سوم راهنمایی درس می‌خواند.

ماندانا مهران پور:

دختر منیژه نوروژیان

که دلیل اصلی

مربیگری مادرش

در بسکتبال به حساب

می‌آید.

او از تیم فصل رقابت‌های لیگ

دسته یک، برای ادامه تحصیل به

انگلیس رفته است.

روی نفرات تیم ما بسته‌اند. هر چند پیشنهادهای خوبی از طرف تیم‌های مطرح به برخی از بچه‌ها داده می‌شود اما ما مثل پسرها نیستیم که مبلغ قرارداد و پول برامان اهمیت بالایی داشته باشد».

یک فاتحه برای اسپانسر

در جلسات تمرینی تیم بسکتبال نوروژیان اتفاقات جالبی می‌افتد. هر بار یکی از اعضای کادر فنی، هزینه مواد غذایی موردنیاز تیم را پرداخت می‌کند و در پاسخ به نگاه‌های پرسشگر بازیکنان تیم می‌گوید: «برای از دنیا رفتگانم فاتحه بفرستید!».

یکی دیگر از بازیکنان تیم می‌گوید: «خیلی از مربیانی که قرارداد‌های مالی چشمگیری در لیگ برتر دارند، کمتر از خانم نوروژیان که عضو هیات علمی دانشگاه است در تمرینات تیم خود حاضر می‌شوند. اگر اسمال اسپانسر پیدا نکنیم من بشخصه بسکتبال را کنار می‌گذارم. الان سهمیه لیگ برتر را کسب کرده‌ایم و اگر سال آینده در این رقابت‌ها شرکت نکنیم، طبق قانون دوباره باید از دسته ۱۲آغاز کنیم. برای ما جالب است که چگونه تمامی تیم‌ها را برای قهرمانی در دسته یک توانستیم با بیش از ۱۰ امتیاز ببریم. به نظر من غیرت داشتیم، منسجم بودیم و همدل. ما با قلمبان بازی کر دییم، آن هم تنها با ۷ یا ۸قلم. چون بیشتر از این بازیکن نداشتیم. نمی‌دانم چرا مسوولان چشم خود را روی موفقیت‌های تیم ما بسته‌اند.

به نظر شما چه میزان دیگر باید از جیب خود خرج کنیم تا بتوانیم اوقات فراغت را با ورزش کردن و تیم‌داری پر کنیم؟». در لیگ برتر بسکتبال بانوان ایران، به طور متوسط تیم‌های مطرح بین ۱۵۰ تا ۲۰۰ میلیون تومان هزینه می‌کنند که این مبلغ، کف مخارج برای حضور در این رقابت‌هاست. اما بازیکنان تیم بسکتبال

نوروژیان می‌گویند با صرف هزینه ۵۰میلیونی هم می‌توانند در مقابل مدعیان از پیش بازنده نباشند. هر چند زم‌مه‌ها و قول‌هایی از سوی مسوولان باشگاه مهران تهران برای بررسی طرح زیر پوشش قرارداددن تیم بسکتبال نوروژیان به گوش می‌رسد اما باید منتظر نشست تا در آینده نزدیک مشخص شود قهرمان لیگ دسته یک سال ۸۷ایران، در سال آینده کدام یک از گزینه‌های زیر را تحقق می‌بخشد.الف. حضور در لیگ برتر بسکتبال بانوان ایران.ب. سقوط به لیگ دسته ۲ به خاطر پیدانکردن اسپانسر.ج. خوردن مهر «دوباره منحل شد» پای پرونده این تیم.

۳۷

همشهری جوان

منیژه نوروژیان- سرمربی تیم- از اتفاقات عجیب این تیم می‌گوید

فقط پول یک بازیکن را

می‌خواهیم!

منیژه نوروژیان- عضو هیات علمی دانشگاه تربیت معلم و معاون آموزشی دانشکده تربیت بدنی این دانشگاه- با داشتن مدرک دکترای تربیت بدنی در گرایش فیزیولوژی ورزشی چندان هم ناامید نیست. او تاکنون علاوه بر تیم ملی ایران، سرمربی ۴ تیم دیگر هم بوده، پاک‌وش تهران، بانک کشاورزی، پیکان و تیم بسکتبال نوروژیان تهران.

● **چرا اوضاع این طوری است؟**

با تیم پیکان ۳ دوره قهرمان لیگ برتر شدیم اما برای خانم‌ها اسپانسر و تبلیغات خاصی وجود ندارد. هر چند معتقدم کیفیت بازی خانم‌ها بالاست و نزدیک به لیگ برتر آقایان اما حمایت کاملی مثل ورزش مردان از ورزش زنان وجود ندارد. بسکتبال یک ورزش دانشگاهی است که در آن برای قهرمان شدن در سطح دانشگاه‌ها، حتماً نباید دانشجوی دانشکده تربیت بدنی بود. بارها دیده‌ایم تیم‌هایی مثل دانشگاه صنعتی اصفهان، صنعتی شریف یا امیرکبیر، بدون داشتن دانشجوی تربیت بدنی، قهرمان شده‌اند. این موضوع نشان از رسوخ بسکتبال در دانشگاه دارد. وقتی ورزشی پسوند دانشگاهی دارد، این توقع هست که مورد حمایت دیگران قرار گیرد.

● **چه چیزی با همه این کاستی‌ها باعث شده همچنان با اشتیاق در این فضا کار کنید؟**

بالاخره ورزش و کارهای ورزشی و حتی حضور در فضای ورزشی خودش یک جور اعتماد است. بردن و باختن در این فضا وجوه مثبت زیادی دارد. اگر کمی انگیزه هم باشد، آدم علاقه‌مند را ترغیب می‌کند که باز هم در فضای ورزشی حضور یابد. از ۴۹ سالی که در ورزش حضور دارم، می‌توانم گفت ۹ سالش غیرا گاهانه بوده اما تکلیف ۴۰ سال دیگر کاملاً مشخص است. وقتی به بازیکنانم نگاه می‌کنم، نمی‌توانم آنها را تنها بگذارم. هر مربی‌ای برای بزرگ کردن بازیکنان خود فلسفه‌ای دارد. وقتی من نگران‌سی اعضای تیمم را می‌بینم که می‌پرسند کجا برویم و چه کنیم، نمی‌توانم رهایشان کنم، دلم می‌سوزد. بچه‌های من پتانسیل‌هایی دارند که فقط خودم آنها را می‌دانم. تیم من در لیگ دسته یک قهرمان می‌شود اما هیچ بازیکنی از آن حتی به اردوی ملی هم دعوت نشده؛ هر چند یکی از بازیکنان جوانمان در تمرینات تیم جوانان حضور دارد اما برآیم جای سؤال است که چرا توانایی‌های بازیکنانم دیده نمی‌شود و کسی نمی‌پرد این بین بدون حمایت مالی و تمرینات منظم چگونه توانست چنین نتایجی را رقم بزند؟

● **امکان دارد اسمال قید بسکتبال را بزنیند؟**

ظاهراً هر سال در ظاهر این کار را می‌کنیم اما دوباره در فصلش داس را برمی‌داریم و می‌رویم دروا البته در مورد حضور در لیگ برتر بحث کمی پیچیده‌تر است، آن هم به دلیل هزینه‌های بالا. آقای محمود مشحون تمام ایران را بیسج کردند که صیباپاتری بتوانند در لیگ برتر باقی بماند و ماند. کاش برای حفظ تیم ما هم تلاشی انجام می‌شد.

● **حداقل سرمایه مورد نیاز برای لیگ برتر چقدر است؟**

حداقل با ۵۰- ۴۰ میلیون می‌شود این تیم را حفظ کرد و حتی شگفتی‌ساز شد.

● **پول زیادی برای سرمایه گذاری در ورزش نیست....**

بلسه. فقط پول قرارداد یکی از بازیکنان متوسط یکی از تیم‌های باشگاهی لیگ برتر آقایان است. اگر پول آن یک بازیکن را به ما

بدهند، مشکل تیممان حل می‌شود یعنی مشکل ۱۲ بازیکن.

● **پس اگر مبلغ قرارداد یکی از ستاره‌های لیگ آقایان را به شما بدهند چه می‌کنید؟**

با آن مثل زمانی که در بسکتبال پیکان بودم، یک سال‌زمان باشگاهی در این رشته ورزشی برای خانم‌ها ایجاد می‌کنیم. سازمانی که دارای تیم‌های نونهالان، نوجوانان، جوانان و بزرگسالان باشد، سازمانی که ۷۰-۶۰نفر برای پیشرفت تیم‌های تمامی این رده‌ها به صورت فنی و علمی برنامه‌ریزی و کار کنند. روزی که تیم پیکان در نهایت بی‌معرفتی منحل شد، برآیم یک سؤال پیش آمد، اینکه تیم بسکتبال دختران این قدر هزینه داشت؟ اکنون پیکان فقط خلاصه شده در والیبال. آنها تمام بازیکنان تیم ملی را دور هم جمع کرده‌اند، آن وقت اعلام می‌کنند که مفتخرند که دارند قهرمان می‌شوند.

عکس‌ها: محمد مهدی زالیی

بازیکنان تیم بسکتبال نوروژیان، غذایشان را هم از خانه می‌آورند تا کاملاً خود کفا به مسیر قهرمانی شان ادامه بدهند